juur mõts jõõrus tettü, nink vana hakw tõts üle jõõru müqu råbiji õnnü, sikkale jõrge jooskma.
ellõnü Kõõra ao peråst kaehtü jälleqi Kikar taade, ja nü kui ennegi, mustetar juur raüfa-pilw taiwa all, ja waiju juurü habinoga Kiskele lahembale. Kikar, puol nõida, nõtt raüku kuuleße maast, raßara raihele, loßk jälle maaha tagasi, kiråhti polsu Kõrde, — ja üttenädä juur Kerge kiwi münw olli een, nii pia pilwini kuuündü. Wana põrqa papa tulli ka nüüd müürü ligi, ja kaü ei jõalt ei jaa kuqi üle ei ümbre. Sõõ tuhat neßa põrjoke tagasi, tõi jõalt råèga juurt rafara, ja kalli tuura, minda kikka nõqutut müürü eeßt õra puota, kui enämb ei, fir nü rõõrakeßeqi, ed jõalt läbi pääst, eßi mineme. Ja tull'ta ka tagasi, rafar üten, ja tuur tõßen kõen, ja nüüd naar temä omon tulitßen sihen tegema müürü mam tõõd tegema, kooni jee Kõik puruz olli tombitu, ja ta mund ei ole, kui üts ilmatu juur ahiworro. Suure rutuga heit ta oma tuura ja rafara ahiworrõ rafo, nink ehte eßi minehit. Sõõl jälle furnbõ mon, erfitur een. Tigalane kuratedij linner taiwa alaßt pitse ja laul:

„Tie, tie, tijä kull,
„Kohe tunt tuura pond,
„Teinlane rafara!"

Tundi olli tuur kallis, rafar råèga ormar, nink tõll ei tõu tuura ei wafarat fimä jättä, fõit kõigega põrjoke nüüd tagasi nimä. Seeai rutar kikar tumikellõga ufinarte eßi. But rona hakw ei heitü ka wiel magama. Kuttu ja rutte, jõõk ta ütte kuhu eßi, kooni kikka nägemißeni, kon ta henda jällegi juurõt räüfa pilwe munt, ja muoste taden tumi kellä rafale ligi rukke. Kikar kuuld jällegi juurt pilwe kabinat, jõõ tie-pääl olemaßt kumbideßeßa tutli-jõõmu rett, mida temä jõal jamah rõlli purgar ja felle pääle, nüqu innegi, kolsu Kõrd kiråhti. Ome lugu! Olõmus juur, kõi ja jüwä jõõr kõinetar, kikka jälatadan juure kohißemißeqa, ed lafe olla. Põõmfarte ommu kodat kuulu kiwwek, rõõmõr kikar kurtüljelk, kodo poolõ eßi. Kona pett jõuße nüüd jõrwe mamu, kellaßt ka temä jüu ei üle ei ümbre mimä ei jaa. Ta mõrke ja mõtõl, kuit tetä tulõ, ent porembat ei jaa, kui naar ilmlik juurt jõrwe tühär juoma. Ta jõõ ja jõõ, kooni jõõr pia aigu tühi olli, end mis fõßt rafu. Kaarna, kadi, ja rarißi kendeli üle jõrwe jõõja ja

tõnüdi, tpaitß umal keelel ja meelel: „Kana eßä, wana eßi! jõõ tahak, jõõr tahak! Sanõ pulk tõga õßa ette, jus jõõ; nüüd joomißß ei ole karßu müdägi!" Wana eßä tegi ka nüüd kui opati, pand tubli tammiße pulga tagaotßa ette, ja naar wafaßete jõrwe tühär juoma. Ta jõõ ja jõõ, kooni jõõr pia tühär naar jaama, nüüd temä ilmlik juurõ plahwatußega lahti läß, ja refi omma enniftehe faißu-paika tagasi jooßk. —

But kikar rutar oma põrgußt tuodu tumi-kellõga eßi, kooni põrgu-trepini, nidä pitke ta üles tulli, kooni põrgu wüõrußeni, nii wanut kalrud, juurõ mõtta fiße olli ehtüdu. Sõõl olli kikkar kerge ofi kodo, oma perremehe poolõ tagasi tulla. — Nüüd jõi üsimäne tumi-kell naa pääle, ütte nädä läbi, millaßt nüüd kikkist ka häste porem elo om, ßß nurißemüne neide pääle on rõhümb, kui naa na fugu fuidma jäänü, nüüd punkt kell 12 õißt, kirgema ei nakka. Perremeer tulõ tumikellä perä üles, ja ei panõ kiddaßt pallo tõhelegi. —

14. Saks ja talopoig.

Puolpühäne (laupäew) pääw olli kõeh. Waikne, udjune hommong, poole jüõnoja aigu, end klokolõgi kõwale üße ja töiß, pääle ja teelt kuulda, midä mõni kõrd terrawgi kõrs roha ießt kuulda ei jaa. Paaßakeßi lindeli „fiuk" ja „fäuk" nagoni ligi maad, teedäujißt mõõda, nüqu tahar naa üleh: „Võtkö meid kiimi! Kar imme ka faatö!"
Nüüpgutßil kummongal reiße üt talopoig, mis vahwa jääß, tiid pitß. Kndßeße ilma peräß pond tiima uma kuni-walgö illakße, punßoga poolõ päidi, wai vähitku, ranale puol-peetßele põõpile ola, kink ell wahtßõnü jõrd terwe jäßerne-ofa rõlli näuda. Kui talopoig nüüd wüß tiid pitß eßi arte, — oll ilmatu juur rotaste müriin, ja kellä kõllin tadak kuulda. Talomeer hoit hinnäßt tie-weere poolõ, ja arte ilma teadü wahtmada eßi. Suur jõõr, ker paha uhkõß Valeskak ißti, kuttar pudik, käßk ka umal kuttaril õigü tarjatüiste jõõta, täll olõwat luß waeß talopoiga wahti ja pilgada. Kuttar kullõß jõrma, kobõßi põidi-kogoni aigu pitß. Kui uhkõ kalerka talupoja kottalü jai, käßk kuttaril kobõßõ kiimi pitä ja ta naar eßi talupojaga kõrrõlõma ja rüßima: „Kõi! kuulu mies! Sa olõt küll peris ull, et sa wahtßõ